Noel Lại Về

Phạm Sơn Liêm.

Em,
Ở đây không có chuông nhà thờ, chỉ có gió rừng rít qua tán lá và mùi thuốc súng còn vương trên tay áo. Anh ngồi tựa lưng vào ba lô, viết cho em bằng mẩu bút chì ngắn ngủn, dưới ánh đèn đỏ vừa đủ để không lộ vị trí. Lá thư này… anh không biết bao giờ gửi nữa!

Ngoài kia, có lẽ em đang đứng trước hang đá, đèn vàng ấm lắm. Người ta cầu chúc bình an. Còn anh, anh cầu cho đêm nay qua được, cho anh em còn đủ tên khi điểm quân, cho bước chân mình không dẫm lên điều không nên dẫm. Bình an với người lính, đôi khi chỉ là còn thở đến sáng. Anh nhớ em. Nhớ đến đau. Nhớ cách em cài lại nút áo cho anh hôm tiễn đi, tay run mà miệng vẫn cười. Em hỏi: *“Bao giờ về?*” Anh nói dối rất gọn: *“Noel năm sau.”* Người lính nào cũng phải biết nói dối như vậy, để người ở lại còn có chỗ mà chờ.

Đêm nay lạnh. Cái lạnh len qua áo trận, chui thẳng vào xương. Nhưng có một thứ còn lạnh hơn: nỗi sợ không được trở về. Anh giấu nó kỹ lắm, như giấu tấm hình em trong túi ngực, chỗ gần tim nhất. Mỗi khi nghe pháo dội xa xa, anh lại sờ vào đó, tự nhắc mình còn một con đường để đi về. Nếu mai này anh không về, em đừng khóc nhiều. Hãy đặt cho anh một ngọn nến nhỏ trong đêm Noel. Không cần hoa, không cần lời to tát. Chỉ cần em sống tử tế, sống bình an, thế là anh yên lòng. Người lính đi xa, mang theo điều ước rất giản dị: người mình thương được hạnh phúc. Còn nếu anh về, anh sẽ đứng sau lưng em trong lễ nửa đêm, lặng lẽ thôi. Anh sẽ không kể gì về rừng, về đạn, về những cái tên đã nằm lại. Anh chỉ nắm tay em thật chặt, để biết mình đang ở nhà.

Thôi, anh cất thư. Trời sắp sáng. Lệnh hành quân vừa đến. Noel của anh là thế: không quà, không nhạc, chỉ có lời cầu nguyện thầm thì, xin Chúa giữ hộ những người ở lại, và nếu được, cho con trở về.

Noel bình an, em nha.
Người lính Nha kỹ thuật

(viết rồi chưa gửi).
Phạm Sơn Liêm.